

I vstal a šel odtamtud do judských krajin a za Jordán. Opět se k němu shromáždily zástupy, a on je zase učil, jak bylo jeho zvykem. Tu přišli farizeové a zkoušeli ho: ptali se ho, je-li muži dovoleno propustit manželku. Odpověděl jim: "Co vám ustanovil Mojžíš?" Řekli: "Mojžíš dovolil napsat rozlukový lístek a propustit." Ježíš jim řekl: "Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal toto ustanovení. Od počátku stvoření 'Bůh učinil člověka jako muže a ženu; proto opustí muž svého otce i matku a připojí se ke své manželce, a budou ti dva jedno tělo'; takže již nejsou dva, ale jeden. A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!" V domě se ho učedníci znovu na tu věc ptali. I řekl jim: "Kdo propustí svou manželku a vezme si jinou, dopouští se vůči ní cizoložství; a jestliže manželka propustí svého muže a vezme si jiného, dopouští se cizoložství."

Tu mu přinášeli děti, aby se jich dotkl, ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš uviděl, rozhněval se a řekl: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží. Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde." Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.

(Markovo evangelium 10, 1-16)

Svatých obcování aneb rodinný život

Na cestě z Mukařova do Říčany, na silnici, která vede právě tady kolem nás, se v průběhu tohoto týdne stala zvláštní událost. Tatínek naložil kdesi v Louňovicích maminku do auta a ujížděli do porodnice, protože se mamince přiblížila jejího hodinka. Nicméně, hodinka přišla za pár minut. A na silnici. Tatínek zavolal záchranku a byl na příjmu. Prý bylo slyšet nejprve, jak křičela maminka, pak křičel také tatínek a nakonec... křičelo dítě. To bylo radosti! Zdravotníci pak přijeli, podvázali pupěční šňůru a maminku s dítětem odvezli do Podolí.

Jsme v neděli, která je po celém křesťanstvu nedělí díkůvzdání za úrodu. I nám se dnes urodilo a požehnaně. Přijímali jsme do společenství sboru pět lidí, kteří byli vychováni a obdarováni vírou v jiných společenstvích křesťanské církve, a další dva jsme vítali, protože přešli z mateřského sboru k nám. Úžasné! Kdosi zasíval, pak zaléval a my sklízíme – nezaslouženě. A s nimi houf dětí! To je kolem křiku, chvály a radosti!

Četli jsme si oddíl o rodině. Pán Ježíš říkal opakovaně slova o rozluce a k nim nebudu nic říkat. A přesto měla být čtena. Asi proto, že si lidé tak podobně jako dnes hledali cestu k úlevě v těžkých vztazích. Nám, kterým manželství slouží, se to dobře říká, ale pro ty, které vztah bolí, je to důležité. Proto se to musí číst a vykládat. Ale dnes se tomu nebudu věnovat. Vyložím další slova o dětech, kterým Ježíš dělal cestu do své náruče.

Zazněla pravděpodobně v soukromí domu, kde Ježíš byl, či před cestou, na níž se vydával. Přicházeli rodiče a přinášeli mu svá nemluvňata. Svě děti. A učedníci jim bránili. Bylo by dobře porozumět motivům, znát důvody rodičů, učedníků i Ježíšovy důvody, proč rodičům vyhověl a učedníky hněvivě napomenul.

Důvody rodičů

Svět je tak zlý a nebezpečný, že je dobře přivést dítě k rabínovi a vyprosít od něj požehnání. Jen dotek, stačí jen dotek! Mít dítě, to znamenalo velice mnoho pro každého Izraelitu. Byl to nástroj sociálního zabezpečení; kdo měl syna dítě, byl pojištěn. Byla to také mesiášská naděje, co kdyby právě náš Lojzík byl ten Vykupitel Izraele... Nicméně od okamžiku, kdy je syn obřezán až po chvíli, kdy je přibližně ve dvanácti veden k prvnímu čtení z Tóry (Bar micva) je dítě celkem „k ničemu“. Je na hraní a na učení. Má se naučit odříkat texty. Zvláštní despekt k dětskému času je znát i z vyjádření apoštola Pavla: *Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské.* (1. Korintským

13, 11) Čeká se na dospělost, pak se čeká na důchod a pak na smrt... I Ježíšovo dětství má zvláštní proluku mezi narozením, obřízkou a požehnáním v chrámě od Simeona a svátkem Bar micva. Asi ve dvanácti jej vedli rodiče do chrámu a nenapadlo je, že by u podstatných věcí zůstal. Hledali jej mezi příbuzenstvem, věřili, že se zaběhl za dětmi. Ale s učenci v chrámě?! To až v posledním tažení. Možná ve chvíli, kdy se šli s rabíny poradit, co dál (Lukáš 2, 42-52). A možná proto Pán Ježíš šokoval s upřednostněním dětí, když učil svoje učedníky, kdo je největší (Lukáš 9, 47). Při tom všem však rodiče na dětech pochopitelně lpěli. A dnes to není jiné! Podnikáme, studujeme, obětujeme se v politickém boji, cestujeme – děti počkají či je někdo a nějak vychová. Jenže, když je máme, bojujeme o ně jako lvi. Potkat rozběsněnou maminku, která jde bojovat za synáčka do školy, to je celkem běžné. Oč lepší byla touha tehdejší rodičů než drzé čelo některých dnešních tatínků a maminek

Důvod učedníků

V Palestině tehdy a v křesťanství i později působily tzv. *enkratické sekty*. Řecky se řekne zdrženlivost *enkrateia*. Tyto sekty se chtěly zdržovat jistých věcí absolutně, např. masitých pokrmů. To samo může být užitečné, ale oni šli tak daleko, že považovali maso samo za zlé a požívání masa za hříšné. Chválili panenství, a proto odsuzovali manželství a rození dětí. Pod záminkou horlivosti došli na scestí, říká ve svých homiliích Tomáš kardinál Špidlík. Svatý Basil pak řeholníky učí správné zdrženlivosti a svatý Jan Zlatoústý se těm, kteří pohrdají manželstvím, vysmívá, že pomlouvají hnízdo, z kterého vylétli. Ježíš mohl vypadat jako takový asketa. Jednal se ženami, dětmi, ale nerealizoval v tom své sny. Což bylo divné.

A tak pod vlivem odříkavých sekt či s ohledem na svoje soukromí odříkavého života viděli učedníci Ježíšovu péči o děti a starosti o rodinu a manželství za zbytečné. Měli dojem, že už to stačilo! Stali se režiséry lidské beznaděje. Zahráli si na ty nejmocnější tohoto světa, na tajemníky, kteří určují program svých nadřízených. A všechno ostatní, mimo jejich plány, je nesmyslné až dětinské. Na dětech se nedá nic postavit, jsou přesvědčeni učedníci: *Čemu připodobním toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; nařikali jsme, a vy jste nelomili rukama.'* (Matouš 11, 16n) Jsou to přece Mistrova slova! A od rodičů je to pověřivá hra.

Křesťané dnešní doby se také chovají jako Ježíšovi tajemníci, zasahují do dění a řídí nepřítomného Ježíše. Možná je zatím nenapadlo, jak je nebezpečné a těžko odhadnutelné, co si ten jejich Mistr myslí.

Důvod Ježíšův

Předně: Dětem se nesmí bránit, nesmí se bránit jejich rodičům, kteří jim propůjčili nohy. Pán Ježíš byl moc rád, že jej Marie s Josefem kdysi jako nemluvně přinesli k požehnání Simeonovi, což nemuseli. Později jej mrzelo, že rodiče hledali všude jinde a nenapadlo je, že bude v chrámě s učenci. Mohli tehdy začít hledat tam! Maminka mu to vytýkala a on se zase tak trochu divil, že ji to nenapadlo hned. Nerudný prorok Eliáš svolával na děti Boží soudy (2. Královská 2, 22n) – i když to byli výrostci a jejich volání nebylo nevinné. Ježíš naopak děti blahoslavlil.

Pak: Děti jsou nástrojem Božího panství, jejich hlas nahání hrůzu i Zlému. S Davidem se Ježíš modlí: *Ústy nemluvnat a kojenců jsi vybudoval mocný val proti svým protivníkům a zastavil nepřítele planoucího pomstou.* (Žalm 8, 3) Sice je celá Bible pro dospělé a zralé, ale kdo vstupuje do Božího království s dětskou ochotou slyšet, byť by byl starcem, je přijat. Nikodém se v nočním rozhovoru s Ježíšem vyděsil, že by měl opět podstoupit trauma porodu a že to biologicky přeci nejde – být dítětem. Pán Ježíš však mluvil o jiném novém narození. To zvládne i stařec nad hrobem (Janovo evangelium 3, 1-21). A druhý význam: Kdo začíná už jako nemluvně, je ve víře vzděláván, ten vstupuje na konci svého boje. Vyzkoušen a proměněn od dětství k synovství, od potomka k dědici.

A ještě: Děti mají zvláštní přednost: Jdou do nebe. Je to balzám na lidskou bolest. Ten, kdo musel vyprovodit svoje mrtvé dítě, může mít jednu jistotu: Tak, jak bylo, je v Boží náruči. A těch mrtvých

děti tehdy nebylo a ani dnes není málo. Jenom důvody jejich smrti jsou různé. Přestože jsou nemluvnátka lidmi se vší zkažeností, která lidský rod provází, jsou v Boží náruči. Ještě nestihly nic rafinovaného provést a Bůh je prostě přijímá...

Tak souhrnem: V řeči o manželství Pán Ježíš opakovaně odmítl rozpad rodiny (podle Matouše 5, 32 jen s výjimkou vyhaslého lože a smilství). Dával tak beze slov šanci pokání, smířlivosti, vzkříšení vztahů. Prohlásil tak manželství za Boží věc, do které člověk nemá zásadně zasahovat. Stejně tak bral s Boží autoritou na své lokty děti a pomáhal jim na cestě růstu. Potřebují přece domácí klín. Povzbuzoval samozřejmě i rodiče, když žehnal dětem. Ale dětem navíc už přiřknul Království Boží, které už nyní je jejich, a to bez dalších podmínek. Pro nás pro všechny: Pán Ježíš hovořil o *přijetí a vstupu* do nebeského království. Dal tím nový význam procesu zrání a dospívání. Jak jsme *přijali* velké požehnání, tak máme dozrát ke *vstupu*.

Slovo na cestu:

Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapusťte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky. Kolosenským 2,6n